

[Per Hækkerup.]

møller, når han taler om eller ikke taler om, men antyder, at vi skulle have den opfattelse, at Danmarks anerkendelse af Nordvietnam skulle have den magiske virkning, at den kunne løse Vietnamproblemet eller væsentligt påvirke Vietnamproblemet. Det har vi slet ikke givet udtryk for. Tværtimod gav vi udtryk for, at det kun ville være en lille faktor, men måske en lille faktor i den rigtige retning. Jeg forstår da også, at udenrigsministeren og regeringen i princippet er indforstået hermed, og at det altså bare er et spørgsmål om tidspunktet. Nu får vi at vide, at nu er det for at fastslå tidspunktet — det fik vi ikke at vide sidste gang, vi diskuterede det — det er nødvendigt at indhente oplysning om, hvorledes andre lande, som er os nært beslægtede, stiller sig til spørgsmålet.

Jeg kan ikke forstå, hvis ikke udenrigsministeren har benyttet det år, der er gået, siden vi sidste gang diskuterede sagen, til at indhente oplysninger om det, men det må jeg da håbe at udenrigsministeren har.

Jeg ville ellers ikke forlænge debatten, men der er kastet én interessant bemærkning ind i denne debat. Jeg skal helt se bort fra at svare hr. Svend Haugaard, det får vi nok lejlighed til, men hr. Svend Haugaard har helt uret i sine bemærkninger om den holdning, socialdemokratiet — og in casu jeg — har indtaget igennem de senere år; men det skal jeg lade ligge, vi skal jo heldigvis snart have ferie. Der er imidlertid én bemærkning, som kræver en nærmere belysning fra regeringens side. Når nu det radikale venstre i sin kvide for at undgå at tage stilling til et spørgsmål, som man i virkeligheden er enig med os om, siger, at det, der skal til, er, at man skal optage en drøftelse om en ny anerkendelsespraksis fra dansk side, og når udenrigsministeren, efter at dette er rejst under debatten, overhovedet ikke svarer på det, så må jeg spørge: er det udenrigsministerens opfattelse, at der kræves en ny anerkendelsespraksis, eller er det ikke? Efter vor opfattelse kræves der ikke nogen ny anerkendelsespraksis, men den praksis, som vi hidtil har bygget på, og som jeg mener er i overensstemmelse med folkeretten, kræver naturligvis i det enkelte tilfælde en bedømmelse, og dér kan ministeren og regeringen have den opfattelse, som

udenrigsministeren gav udtryk for. Vi har en anden opfattelse. Man kan bare ikke, som det radikale venstre gør, være enig med os i vor konkrete opfattelse og så sige: det skjuler vi under, at vi vil have en ny anerkendelsespraksis. Derfor vil jeg gerne spørge udenrigsministeren: er der behov for en ny anerkendelsespraksis? Hvis der ikke er det, så er det altså bare et slør, det radikale venstre skal have for at skjule sin nøgenhed i denne sag.

Gert Petersen: I forbindelse med det sidste må jeg give hr. Stinus en undskyldning, idet dette spørgsmål om ny anerkendelsespraksis, som han har vist mig her i salen for et øjeblik siden, faktisk blev rejst fra hr. Stinus' side under første behandling af forslaget. Jeg var ikke i landet og som følge deraf heller ikke i salen på det tidspunkt, og det er derfor, jeg kom med de bemærkninger, jeg kom med. Men ikke desto mindre: i udvalget har denne nye anerkendelsespraksis ikke været oppe.

Jeg vil da også sige i tilslutning til det, hr. Per Hækkerup sagde, at selv om jeg har meget at indvende — det fremgår af dette forslag og andre forslag, vi stiller — mod den konkrete udmøntning af den eksisterende anerkendelsespraksis, så tror jeg, at den nye anerkendelsespraksis, som hr. Stinus er inde på, og som, bevarer, ser meget konsekvent ud, kan give endnu større vanskeligheder end den, vi følger i øjeblikket. Hvis vi skulle til at anerkende Sydrhodesia eller Rhodesia, eller hvad det kalder sig, og Taiwan osv., så tror jeg nok, vi ville komme ud i ganske betydelige vanskeligheder, hvor vi ikke bare kunne henviser til, at det var nu engang dansk sædvane.

Med hensyn til de bemærkninger, der er faldet, skal jeg her prøve at svare så kortfattet som muligt. Sagen har jo været diskuteret igennem mange gange, og ikke særlig overraskende har det vist sig, at standpunkterne stadig væk ligger fast. Som jeg sagde tidligere: det er mere undskyldningerne, der ændrer karakter fra år til år.

Jeg vil dog tage tre punkter op, som udenrigsministeren var inde på, og som han sagde gjorde det vanskeligt at oprette diplomatisk forbindelse med delte stater. Jeg må i øvrigt indskyde, at Finland har taget den konsekvens, at man slet ikke optager fuld